

Arrest

nr. 243 169 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat D. GEENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Somalische nationaliteit en bent geboren op (...) in Baidoa in de provincie Bay in Somalië. U bent getrouwd met M.S.H.K. (...) met wie u samen 13 kinderen heeft. Eén zoon is ondertussen overleden. Uw gezin verblijft momenteel nog steeds in Somalië.

In Somalië had u problemen met Al Shabaab omdat uw neef destijds parlementslicid was. U vertrok daarom naar Griekenland waar u op 24 augustus 2018 aankwam. In Kos werd u opgevangen in een vluchtelingencentrum. Omdat u moeilijkheden had met de omgeving omwille van uw visuele beperking vroegen u en nog een andere persoon, die gewond was aan zijn been, aan het UNHCR om naar een andere plek te gaan. U werd overgeplaatst naar een containerwoning waar jullie met 6 personen verbleven. U heeft een zenuwaandoening waarvoor u, toen u in Kos woonde, naar het ziekenhuis

moest. U werd doorverwezen naar een zenuwarts. Het adres werd op een papier geschreven dat u omwille van uw beperking niet kon lezen. Ze weigerden ook u daarheen te brengen terwijl u niet in staat bent zich zelfstandig te verplaatsen.

Op 24 augustus 2019 ontving u de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland. U werd hierop overgeplaatst naar Alexandrië. Daar kreeg u opnieuw een containerwoning toegewezen waar jullie met vier personen verbleven. Jullie kregen een voedselbox en werd geholpen door de andere Somaliërs. Toen een aantal van hen naar Athene moest voor hun documenten, was er niemand meer om voor u te zorgen. U vroeg daarom aan het centrum of u in die periode kon geholpen worden met maaltijden en dergelijke. U werd echter gezegd dat u voor zichzelf moest zorgen. Daarop besloot u mee te gaan met de Somalische jongens om niet alleen te moeten blijven. U kende een Somalische persoon die naar België zou reizen en u besloot met hem mee te reizen.

Twee maanden na ontvangst van uw status, op 30 november 2019, heeft u Griekenland verlaten. U kwam diezelfde dag aan in België en diende uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: een kopie van uw Somalische identiteitskaart.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit verklaringen blijkt immers dat u een ernstige visuele beperking heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u begeleid van en naar het gehoorlokaal en werd u geholpen met het ondertekenen van documenten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk de Eurodac hit en uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van financiële, sociale en medische voorzieningen, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Er dient te worden vastgesteld dat u reeds twee maanden na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus Griekenland verlaten hebt. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Daarnaast kan worden vastgesteld dat u binnen de Somalische gemeenschap in Griekenland over een netwerk beschikte om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

De door u voorgelegde identiteitskaart kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker herhaalt in het feitenrelaas in het voorliggende verzoekschrift de aangevoerde feiten en gebeurtenissen. Daarnaast wijst hij op zijn medische problemen en legt hij ter staving hiervan attesten neer.

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6, §3 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE REDELIJKE TERMIJNEIS, HET VERTROUWENSBEGINSEL EN HET RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIEËLE MOTIVERINGSPLICHT
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN”.

Verzoeker wijst op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en doet gelden:

“Een dergelijke beslissing op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming niet meer kan worden genomen op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Het verzoek tot internationale bescherming dateert van 2 december 2019. Uiteindelijk werd de bestreden beslissing genomen op 29 april 2020.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, §3, derde lid Vreemdelingenwet.

3. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat, aangezien een verzoeker om internationale bescherming een verzoek indient, er binnen vijftien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Het verzoek tot internationale bescherming dateert van 2 december 2019. Uiteindelijk werd de bestreden beslissing genomen op 29 april 2020.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

Ook op basis van de redelijke termijnvereiste blijkt derhalve dat verweerder niet meer over de mogelijkheid beschikt op 29 april 2020 om de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van meer dan vijftien werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van vijftien werkdagen.

Door echter op 29 april 2020 alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.”

Verzoeker stelt dat het voorgaande moet worden samen gelezen met de motiveringsplicht, geeft een uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en voert aan:

“Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Hierdoor wordt de verzoekende partij niet in kennis gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd. Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, §3 Vreemdelingenwet gelezen met de artikelen 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

Verzoeker vervolgt:

“Ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat het verzoek tot internationale bescherming maar onontvankelijk kan worden verklaard indien werkelijk vaststaat dat de verzoekende partij internationale bescherming verkrijgt in een andere lidstaat van de Europese Unie (zoals Griekenland).

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als volgt (eigen onderlijning):

(...)

Artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet vereist derhalve dat actueel is aangetoond dat een verzoeker om internationale bescherming dergelijke bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De vraag stelt zich derhalve of actueel (evenals op het moment van het nemen van de bestreden beslissing: 29 april 2020) is aangetoond dat de verzoekende partij dergelijke bescherming geniet.

Verzoeker verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus door de Griekse autoriteiten, doch verliet Griekenland en keerde sindsdien niet meer terug. Hij heeft sindsdien geen officieel verblijf meer in Griekenland en stond niet meer in contact met de Griekse overheid.

Het is bovendien onduidelijk in welke mate het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een onderzoek heeft verricht of verzoeker weldegelijk, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, nog internationale bescherming heeft (met bijhorend verblijfsrecht) in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt hiervoor verwezen naar de verklaringen van de verzoekende partij en naar het document "Eurodac hit".

Hieruit kan geen zekerheid worden gepuurd dat de verzoekende partij actueel nog steeds internationale bescherming heeft (met bijhorend verblijfsrecht) in Griekenland, terwijl dit de basis vormt voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij gaf immers aan dat hij in het verleden internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland (op 24 augustus 2019). Ook het document "Eurodac hit" geeft een situatie aan in het verleden en handelt niet over de actuele situatie van de verzoekende partij.

Het blijkt dat de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken of beëindigd door de Griekse autoriteiten. De verzoekende partij wijst daarbij op de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming).

De verzoekende partij wijst naar de recente opmerkingen van de Griekse minister van migratie Notis Mitarachi die op 9 februari 2020 werden gepubliceerd. Hieruit blijkt dat Griekenland de vluchtelingenbescherming slechts drie jaar zal bieden, onder meer omdat het worstelt om de erkende vluchtelingen te integreren (stuk 6).

Hieruit volgt dat de verzoekende partij thans niet meer met de vereiste zekerheid kan rekenen op de bescherming van Griekenland.

Het komt derhalve aan de verwerende partij toe, die zich beroept op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet om het verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren, om met de vereiste zorgvuldigheid na te gaan of de verzoekende partij actueel nog steeds beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland. Dit blijkt onvoldoende te zijn vastgesteld. Er werd geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie. Hieruit blijkt dan ook onvoldoende of de verzoekende partij ook actueel, gelet op de vermelde artikelen van de Kwalificatierichtlijn, beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland.

Hierom blijkt dat het onderzoek door de verwerende partij onzorgvuldig werd gevoerd. Het komt dan ook gepast voor om de beslissing van het Commissariaat-Generaal te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden, met name dat kan worden nagegaan of de verzoekende partij actueel nog steeds beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland.”

In uiterst ondergeschikte orde, geeft verzoeker een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens betoogt hij:

“In casu wijst de verzoekende partij erop dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en wijst de verzoekende partij erop dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet

effectief maakt. In het bijzonder wijst de verzoekende partij op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in haar specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut (zie verder hieronder).

Verzoeker wijst hiertoe op zijn kwetsbaar profiel: het complete gebrek aan enig netwerk in Griekenland en zijn medische situatie (verzoeker is quasi-blind en heeft grote moeite om te stappen, zie hieronder), waardoor hij in zeer grote mate afhankelijk is van zijn omgeving.

Bovendien spreekt hij de Griekse taal niet en is hij opgegroeid (°...1966) in een volledig andere cultuur (in Somalië). Dit maakt de afhankelijkheid van verzoeker nog groter, terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Griekenland (manifest) afwezig is. De combinatie van deze elementen maakt de situatie van verzoeker bijzonder kwetsbaar.

De verzoekende partij wijst op de bijgevoegde medische attesten (stukken 3-4-5).

(...)

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud erop gewezen dat hij in zeer belangrijke mate afhankelijk was van zijn sociaal netwerk. Verzoeker diende te vertrouwen op enkele Somalische vrienden om te voorzien in zijn basisbehoeften in Griekenland (zoals maaltijden). Verzoeker gaf aan dat hij deze hulp van de overheid uit ontbeerde.

Omwille van het bijzonder kwetsbaar profiel van verzoeker en de algemene situatie in Griekenland geldt er een ernstig risico dat verzoeker zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest.

In de bestreden beslissing wordt daarentegen slechts kort en uiterst algemeen ingegaan op de specifieke situatie van verzoeker (zie pagina 2 van de bestreden beslissing, onderaan).

In de bestreden beslissing wordt verweten aan verzoeker dat hij onvoldoende zou hebben getracht om zijn rechten op te eisen. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt echter niet aangegeven welke stappen verzoeker dan wel kon zetten om alsnog o.a. steun en huisvesting te verkrijgen in zijn specifieke situatie.

Daarbij dient het (zeer) kwetsbaar profiel van verzoeker voor ogen te worden gehouden waaruit blijkt dat hij - omwille van zijn medische situatie - in zeer grote mate afhankelijk is van zijn omgeving. Verzoeker wijst hiertoe op zijn kwetsbaar profiel: het complete gebrek aan enig netwerk in Griekenland en zijn medische situatie (verzoeker is quasi-blind en heeft grote moeite om te stappen, zie hieronder), waardoor hij in zeer grote mate afhankelijk is van zijn omgeving. Bovendien spreekt hij de Griekse taal niet en is hij opgegroeid (°...1966) in een volledig andere cultuur (in Somalië). Dit maakt de afhankelijkheid van verzoeker nog groter, terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Griekenland (manifest) afwezig is. De combinatie van deze elementen maakt de situatie van verzoeker bijzonder kwetsbaar.

Deze concrete situatie van verzoeker wordt daarentegen zelfs nergens betrokken in de bestreden beslissing. Er wordt slechts algemeen verwezen naar de "medische problematiek" van verzoeker. Over de specifieke medische situatie van verzoeker wordt niet gesproken in de bestreden beslissing. Het verwijt dat verzoeker "reeds" twee maanden na toekenning van de subsidiaire bescherming Griekenland heeft verlaten raakt bovendien kant noch wal doordat evenmin met de specifieke situatie van verzoeker werd rekening gehouden. Verzoeker was afhankelijk van zijn (Somalisch, niet Grieks) netwerk in Griekenland. Hij kwam daarom samen met een vriend naar België toe. Dit wordt overigens niet betwist door verweerder.

Het onderzoek van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is op dit punt dan ook onzorgvuldig gevoerd. Er blijkt niet dat er (effectieve) mogelijkheden zouden zijn voor verzoeker om een menswaardig leven op te bouwen in Griekenland, terwijl in de bestreden beslissing het aan de verzoekende partij wordt verweten om niet de nodige stappen te hebben gezet om dit te verkrijgen.

Welke stappen er werden nagelaten te zetten wordt nergens toegelicht (of onderzocht).

De verzoekende partij ontbeert de noodzakelijke basisbehoeften (zoals huisvesting en ondersteuning) en vervolgens de mogelijkheden om een inkomen te verwerven (hetgeen niet wordt betwist). Dit maakt de situatie van verzoeker bijzonder penibel.

Verzoeker kan niet zelf voorzien in de uitbouw van een menswaardig bestaan en ontbeert de nodige ondersteuning vanuit de nationale overheid. Verzoeker loopt hierdoor bij een terugkeer een risico op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt.

8. De verzoekende partij wijst op bovenvermelde tekortkomingen, waardoor hij - ondanks het verkrijgen van een beschermingsstatuut in Griekenland - het land diende te verlaten. De verzoekende partij wijst erop dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt. In het bijzonder wijst de verzoekende partij op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in zijn specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut.

Het onderzoek van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is om bovenvermelde redenen gebaseerd op een onzorgvuldige beoordeling, minstens blijkt dat er een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd.

De verzoekende partij wijst er derhalve op dat het voldoende is aangetoond dat in zijn individuele geval er sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6 §3, 3° Vreemdelingenwet zijn niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt."

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande *"In hoofddorde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.*

In subsidiaire orde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen."

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een aantal medische attesten en een persartikel bij het verzoekschrift (bijlagen 3-6).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoekers vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Bovendien gaat verzoeker met zijn voormelde vraag schromelijk voorbij aan het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker internationale bescherming behoeft voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU is dan ook niet aan de orde.

3.3. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat een aantal bepalingen en beginselen zouden zijn geschonden louter omwille van het feit dat de bestreden beslissing niet binnen de 15 werkdagen werd genomen.

Waar verzoeker in dit kader laat gelden dat verweerder niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen en hieruit afleidt dat verweerder geen toepassing meer kon of mocht maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, wijst de Raad er vooreerst immers op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Er anders over oordelen zou bovendien lijnrecht ingaan tegen de *ratio legis* van voormeld wetsartikel, die eruit bestaat dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vermoed geen nood aan zulke bescherming te hebben omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, p.108-109*).

Verzoeker toont, waar hij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van verweerder te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit verklaringen blijkt immers dat u een ernstige visuele beperking heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u begeleid van en naar het gehoorlokaal en werd u geholpen met het ondertekenen van documenten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

3.7. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk de Eurodac hit en uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.”

Overeenkomstig artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (cf. artikel 11, 14, 16 en 19 van de voormelde richtlijn; artikelen waarnaar verzoeker *nota bene* zelf verwijst in het voorliggende verzoekschrift en die Griekenland als lidstaat van de EU dient te respecteren). Bijgevolg dient, aangezien er geen elementen voorliggen die toelaten te twifelen aan de geldigheid van verzoekers status als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland, te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in dit land beschikt over een internationale beschermingsstatus, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekland. Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen met zijn verwijzing naar een persartikel omtrent de verklaringen van een Griekse minister. Deze minister verwijst immers naar het gegeven dat de vluchtelingenstatus tijdelijk van aard is en mogelijks niet wordt vernieuwd indien de omstandigheden in het land van herkomst zijn gewijzigd. Dit laatste betreft echter één van de voormelde, beperkte en uitzonderlijke omstandigheden die zijn opgenomen in de Kwalificatierichtlijn en die ertoe kunnen leiden dat de internationale beschermingsstatus ophoudt, wordt beëindigd, herroepen of ingetrokken. Verzoeker toont *in casu* geheel niet aan dat deze of één van de andere, beperkte, uitzonderlijke omstandigheden, vermeld in de aangehaalde artikelen in de Kwalificatierichtlijn, vervuld of voorhanden zouden zijn. Evenmin toont hij aan dat zijn internationale beschermingsstatus daadwerkelijk zou dreigen te worden of zou zijn opgehouden, beëindigd, herroepen of ingetrokken. Waar hij twijfel tracht te zaaien over het feit dat hij heden nog over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker niet één concreet element of argument aanreikt waaruit blijkt en bijgevolg in het geheel niet aantoonbaar is dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming zou genieten. Aldus toont verzoeker evenmin aan dat hij in Griekenland niet (langer) beschermd zou zijn tegen refoulement.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019 werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt:

“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht

erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid,

buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 *Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."*

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. In tegenstelling met wat verzoeker doorheen zijn betoog laat uitschijnen in het verzoekschrift is het aldus niet aan verweerder om het tegendeel aan te tonen doch komt het aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoeker wijst te dezen op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat er door verzoeker geen landeninformatie wordt aangereikt en er evenmin enige landeninformatie voorligt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van financiële, sociale en medische voorzieningen, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Er dient te worden vastgesteld dat u reeds twee maanden na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus Griekenland verlaten hebt. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Daarnaast kan worden vastgesteld dat u binnen de Somalische gemeenschap in Griekenland over een netwerk beschikte om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

In zoverre hij opnieuw de nadruk vestigt op zijn medische problematiek en ter staving hiervan een aantal attesten neerlegt, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt dat verzoeker in het verleden in Griekenland weldegelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Hij kon met zijn zenuwaandoening namelijk terecht in een ziekenhuis in Kos en werd doorverwezen naar een zenuwarts. Verzoeker toont, mede gelet op deze vaststellingen, voorts niet *in concreto* aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of kunnen genieten van de nodige gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoeker zijn toegang tot de gezondheidszorg ondanks de rechten waarover hij beschikt en die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde dat dit zou kunnen worden toegeschreven aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of zijn nationaliteit. Evenmin toont hij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat hij in dit kader zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden. Verzoeker toont, mede gelet op de vaststelling dat hij niet concreet aantoonde dat zijn moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, niet aan dat zijn medische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou (den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerder afgelegde verklaringen (onder meer omtrent zijn levensomstandigheden en zijn afhankelijkheid van een netwerk). Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, concrete, omtrent deze elementen gedane vaststellingen. Uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt dat verzoeker er in Griekenland in het verleden steevast in slaagde om, met de hulp van zijn netwerk dat bestond uit andere Somaliërs, te voorzien in zijn basisbehoeften. Aldus kan worden aangenomen dat hij zich bij een terugkeer opnieuw de toegang kan verschaffen tot dergelijk netwerk. Verzoeker toont, mede gelet op deze vaststelling, verder niet aan dat hij, zo hij in Griekenland een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen teneinde er zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden, daadwerkelijk en *in concreto* in de onmogelijkheid zou zijn om deze rechten aldaar uit te oefenen en te doen gelden. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland, zo hij hiertoe de nodige pogingen zou ondernemen, verstoken zou blijven van toegang tot huisvesting, ondersteuning en bijstand. Ook toont hij niet concreet aan dat hij zich in dit kader niet zou kunnen beroepen op de hulp, bescherming en ondersteuning vanwege de Griekse autoriteiten en/of ter plaatse aanwezige hulporganisaties. Verder toont hij niet aan dat, zo dit al zo zou zijn, dit alles te wijten zou zijn (louter) aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of nationaliteit. Daarenboven maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een eventueel gebrekkig of nalatig handelen van de Griekse autoriteiten zijn rechten ter zake in Griekenland niet zou kunnen doen gelden middels de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland verhinderd zou worden om zijn meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus in het geheel niet aangetoond.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers

beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers identiteitskaart, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.8. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT